

Grotesk ~ EN Gotisk Episk

af GE Graven



Kapitel XIII



Bjergmunding ~ april 1351

~Uden for Mountain Mouth strakte Auvergues lysende bakker sig under et forhæng af stjerner, og den vestlige vind var varm, blæsende hårdt og stabilt. Som formålsløse spøgelse steg hvirvlende støvdjævla og dykkede hen over ujævnt terræn. Den østlige horisont blafrede, lynnedslag blev klarere i en fremrykkende storm. Himlen rumlede, fjerne tordener blandede sig som uendelige trommehvirvler. Stormens front var massiv; det var et elektrificeret tæppe, der omfavnede jordens kurve og opslugte himlen. Den fremrykkende storm var en roterende supercelle, knust til perfektion under sjældent klimatisk tryk; derfor - et tæt formet himmelmonster.

Vindene vendte, blæste hårdt, koldt og fra øst. Strålende, forgrenede bolte spredte sig over himlen, de kæmpeblå årer fra en ædel stormkonge. Ophidsede skyer glødede i uhyggeligt grønt, da fronten stormede frem med sine stikkende vinde, blændende, skæve søjler og øredøvende eksplosioner. Pludselig rev himlen sig op og sendte regnskyl frem som fejende glasvægge. Vandstrømme rasede ned ad bjergskråninger og oversvømmede de mange

dale med en raseri, som måske kun Noah kunne kende. Isklipper regnede ned og knuste oven på kampesten, mens dalpøle hvirvlede under en uophørlig sprøjt af regnende hagl.

Ved den sydligste kant af stendalen, oven på en forreven højderyg og mod den forbipasserende baggrund af et strålende lynnedslag, tårnede silhuetten af en enorm ridder sig op, kun 45 hænder høj. Indkapslet i en rustning sort som beg, Kæmpen svingede et langt sværd, der fra spids til greb strakte sig længere end en mand kunne stå højt. Og med et fejende stød, der måske syntes at kløve skyerne, drev Kæmpen sit blad mod himlen, mens han brølede med en dyb og fremmed synkroniseret stemme, som fra mange kæmpemænd, der talte på én gang; "*Mors ad vitam—Eljo! Kom frem!*" I et violet glimt ramte Lynet sværdet, og silhuetten eksploderede i ingenting. Alligevel fortsatte bygens kaos: vindene tog til, og hagl faldt, mens regnen piskede frem og tilbage.

Hvor silhuetten engang stod, steg en snoet og vridende cyklon ned fra himlen, svulmede op til et ibenholt mareridt og vandrede nordpå op ad tordenvejrets bagvæg . I alt tårnede det hvirvlende mørke sig fem kilometer højt, mens det dækkede ikke mindre end en kvart kilometer over et område. Tilsyneladende som Guds finger gennemsøgte søjlen en poleret linje hen over jorden, og ligesom tykke insekter, der inspicerede jorden, strømmede, piskede og spyede lyn ud fra uhyret.

Helt og aldeles hev og snoede den træge kolonne sig, mens den slæbte sig frem som en bugtende gammel mand på en spanskrør.

Regnen vendte sidelæns. Kuling blæste, mens den hvirvlende Kæmpe luntede mod Bjergmunding. Klipper blafrede ned ad bjergryggen. Søjlen hev sig op over toppen af bakken og plantede sin tætte fod inde i dalen, mens han pløjede hovedkulds mod bjergets skød, som dybt inde indeholdt en liggende statue stribet med guano , og som holdt en slidt gedeskindstaske til brystet – de stenede rester af en grotesk – en forstenet Eljo – siden fordømt af sollyset. Hans udtryk stod med åben mund i et frossent skrig, og hans døde øjne stirrede på et grotteloft dækket af et hvirvlende hav af rystende flagermus. Omkring ham piskede og poppede hans lasede, plettede kåbe i underjordiske vinde som et angribende krigsbanner.

Siden sin død har Eljo ligget fængslet på et måske ret ejendommeligt sted, der bedst kan karakteriseres som 'Tommehedens' region . Tomheden var et evigt tomt limbo for skabninger, der ikke var menneskelige – for de levende ting, der var uværdige til en guddommelig oplevelse. Det var der, flagermusene, fuglene og bierne gik hen, når de døde. Tomheden var et støvet loft i Skabelsen, rodet med minderne om Livets mindre heldige. Det var muligvis det højeste punkt.

Evighedens hule, fortjent til den slåede flue, den fangede fisk eller det slagtede lam. Helt og holdent var *Tomhedens Kongerige* lige så meget et raveliv efter døden for skabninger, der tilsyneladende var fordømt til evig intethed på grund af mangel på en sjæl. Det var kun dette Kongerige, som Eljo siden har arvet.

Alligevel, med vinde af umådelig hastighed og terminal vildskab, ramte tornadoen bjergsiden, og Mountain Mouth skreg, grundigt angrebet af en slibende mur af hvirvlende sand, klipper og trædele. Affald eksploderede mod dens overflade og sled dens ansigt ned – og gjorde den glat. Ovenfor og højt på himlen antændtes millioner af ladede områder i de vridende skyer, der forbandt og samlede sig for at afføde tusindvis af glødende og nedadgående grene, mens de også konvergerede som flere tykke, tilstødende bolte. De kombinerede sig også for at danne en enkelt kolossal søjle, der tænkeligt fratog himlen al kraft.

BOOM! Som en ophidset Guds lanse ramte den strålende strøm jorden og kløvede toppen af Bjergmundingen, hvorved dens overside sprængtes væk med en intensitet, der trængte ind i bjergtet og krænkede dets dybere dele. Inde i hulen brød tagsektioner løs. Et hav af flagermus faldt ned fra det smuldrende loft, og sten og støv regnede ned over Eljo-statuen, begravede dens ben og dækkede lædertasken, der lå draperet over dens bryst. Ophidset af brølende vinde opløstes den indre grotte i et kogende rod, mens den uhyrlige hvirvel udenfor trak næsten en tredjedel af flagermusene ud af deres huleparadis og slugte dem og knuste dem ind i *Tomhedens Kongerige*.

Hvirvelvinden luntede væk fra Mountain Mouth, kun for at hive sin fede fod ud af dalen og stige op i de sorte himle, hvorfra den kom. Til sidst, vindene forsvandt, og den aftagende regn mindskedes til blot støvregn oven på hævede vandhuller. Og med kaoset overstået, vendte de overlevende flagermus tilbage til loftet, og grotten faldt ubevægelig som Døden, bortset fra de lejlighedsvis ekkoer af klik og klirren fra stædige tagsten, der overgav deres høje positioner til fordel for hulebunden, hvorpå statuen af den skrigende grotesk lå.

Men i den dødsstille stilhed og fra hjørnet af en ramponeret lædertaske, der indeholdt adskillige genstande, herunder knuste dele af en engang forseglede flaske, væltede en brun væske frem og dryppede en tynd streg ned ad resterne af en laset kåbe. Det indviede livsblod sivede gennem trådene og fugtede statuens granitribber, og i de foregående øjeblikke knuste knitrende ekkoer den mørke stillhed – lyde der mindede om popping småsten i et varmt kulleje. Og hvor blodet spildtes, fragmenterede revner statuens glatte form, så den strålede udad.

Endnu flere tynde revner løb hen over granitoverfladen, forbandt og samledes som bittesmå strømme af sort lyn, der omslutede alle dens yderpunkter. Alligevel stoppede knaldet ; stilheden vendte tilbage og efterlod det stenede ansigt af en Eljo liggende som et klippepuslespil af måske en utallig sum af uregelmæssigt forbundne stykker.

BOOM! Statuen eksploderede i en byge af granitskår, der dækkede hulen. Tasken fløj – hurtigt fejlet væk – og i kernen af det forsvindende støv, grumset, rørte nøgent kød sig oven på en bunke af grynet affald.

„Far, “ stønnede Eljo, dens svage og hæse stemme hvæsede som en udmattet mand, længe overvældet af dehydrering. Den rullede rundt og kastede klumper af fugtigt sand op. For den blegnede måske en sky af stikkende hvepse i kontrast til den nuværende og udadtil altomfattende smerte, og overvældet af feberlignende rysten hev den sig sammen til en kødfuld kugle. Dens gisp og støn genlød – smerteskrig – og døde i omvendt rækkefølge.

I helbredelsens følelsesløshed – i den udadtil uendelige tid – overgav den forbandede brølen i dens ører sig til en blødere, sødere lyd: den beroligende resonans af en konstant regn. Således, med opstandelsens smerter, der aftog til kun en dump brænden, og med dens sanser Delvist vendt tilbage, kantede Eljo sig klodset hen over det af murbrokker fyldte gulv, fejede fri af en smal sti fremad, mens den slæbte sig i besværlig fremad, stadigt tættere på og mod hulens munding – til den uslukkkelige lokkekraft af ferskvand på sprukne og tørre læber.

Uden hulen, stående høj og trodsig midt i et ramponeret og forslået landskab, overlevede Mountain Mouth stormen med kun sin krone kløvet væk. Dens arrede og sønderrevne ansigt vendte ud mod den samme dal af sten, som nu lå opslugt af det rullende hvide vand fra en brusende og rasende flod. En nøgen skikkelse kom frem fra dens dyb. gabende mund. Med muskulaturen af en moden mand – en defineret masse, der omslutede en temmelig stor krop – kravlede den frem, gled ned i en vandpyt og lå stille. I sin uformindskede form lignede kroppen måske bedst en bevinget version af den tidligere munk, Ivan.

Lazarus levede.

~*~

Og således skete det, at Lazarus i de følgende dage efter hans opstandelse blev helbredt, hans sind blev klaret, hans styrke vendte tilbage, og han underholdt de mere almindelige slid og slæb.

af eksistens. Lazarus tog hensyn til sin nøgenhed og nu større dimensioner og lykkedes det ham at sy et lændeklæde sammen af resterne af tøj, der lå begravet i hans sæk med proviant, siden da beskyttet mod elementerne.

Måske heldigt for Lazarus opdagede han snart, at det ikke var vanskeligere at flyve end før, alting var relativt – hans større størrelse blev opvejet af hans større vingefang. Uundgåeligt drevet af sult vovede han sig ud af hulen om natten og vendte tilbage med en frisk fangst af fisk fra en vandpyt, der lå mellem Mountain Mouths bageste skråning og en tilstødende bakke.

Endnu engang inde i grotten omgav en ring af klipper, der ikke havde set ild i adskillige sæsoner, regelmæssige knitrede flammer, der tilbød røgen af stegt fisk, mens de kastede lange dansende skygger under et loft af hundredvis af perleagtige, sorte øjne. På overfladen, bortset fra Lazarus' større statur og det mere tilgivende forårsklima, kunne de nuværende begivenheder i Mountain Mouth måske se ud som om de aldrig havde ændret sig siden før Lazarus' dødbringende møde med solen.

Dagene smeltede sammen til uger, mens flagermusene fortsatte deres rutine. De sværmede ud af grotten ved skumringstid, kun for at vende tilbage til deres soveplads med fulde maver, før daggry. Og Lazarus forlod stedet og vendte tilbage med flagermusene, men svævede afsted på egen hånd over lysende natlande, altid opmærksom på de første stråler fra den fordømmende sol, for at de ikke skulle fange ham for langt væk fra Bjergmundingen.

I løbet af den tid blev hans kost mere varieret, ligesom hans evner inden for jagt i luften. Muldvarpe, harer og endda en ræv i ny og næ bar han med tilbage til Mountain Mouth. Fra de mange bøger, han siden havde lært udenad – et scriptorium-bind, som hans munkfader insisterede på skulle være solidt forankret i hans hukommelse – høstede han også rigeligt af sine fangster: røget og tørret kød, garvede skind, som han syede til bukser og lædersko og en vest med åben ryg, og endda rå instrumenter udskåret af spidse knogler.

Mens han anvendte disse mange teknikker, den metode som Ivan længe havde gjort mentalt og let tilgængelig for ham, kom Lazarus til at forstå den sande omfang af en fars evige kærlighed. Det slidte trækors, der prydede hans hals og så ofte blev kysset, tjente måske lige så meget et instrument til at mindes sin far, som det forstærkede hans tro. Og måske hang det som en sidste håndgribelig tråd, der forbandt stoffet i hans tidligere forudsigelige verden med en vild og udadtil grænseløs verden.

Maj 1351

Natten var ung. Skumringen var kun faldet på en time siden, da Lazarus lænede sig op ad klippevæggen lige uden for huleindgangen, pustede og svedte, mens han kiggede ned ved siden af sig på et fuldvoksnet vildsvin, som han havde bragt tilbage fra sin seneste jagt. Drabet var hans største og hurtigste hidtil, og med god grund. Han kyssede sit kors og slæbte kadaveret ind i hulen, forbi de spredte knogler fra det svin, han for længst havde... dræbte. En strøm af skrigende flagermus, der også vendte tilbage fra deres jagt, dykkede ned i Bjergmundingen, angrebet af Lazarus og fløj dybt ind i hulen. Lazarus vendte sig om og råbte til dem med et tørt smil: "Men min er større!" Han løftede vildsvinet op på sin skulder og snublede efter dem, stønnende men smilende, mens han balancerede og viftede med vingerne frem og tilbage.

Kort efter kastede en lang flammende ild skiftende skygger over grotten og oplyste vildsvinets strittede rester. Det lå op ad en klippevæg med bagparten skåret ud og et rensset ben og strimler af skind liggende et stykke fra hovedet.

Tættere på og mod midten af hulen sad Lazarus på en kampesten med en dampende svinekødsbøf ved sine fødder. Kødet hvæsedes oven på en varm, flad klippe, der tjente som en glat madlavningsoverflade, og duften af stegt svinekød fyldte hulen.

"Du kommer ikke med mig. Du er ikke betinget for at tage på rejsen. Men jeg håber, at du husker mig alligevel," råbte Lazarus smilende, mens han stegte adskillige stykker kød på en pind, han holdt hængende over knitrende flammer. "Jeg har et løfte, jeg skal holde, og det skal jeg holde. Jeg tager virkelig afsted – i morgen. I skal se," kastede han et blik på grotteloftet og informerede flagermusene – hundredvis af perleagtige, sorte øjne kiggede ned på ham. Med en fri hånd løftede Lazarus en hugget benkniv fra siden af sig, stak i svinebøffen og vendte den om for at syde den igen. Derefter trak han svinekødet op af ilden, og fra en stak små, bløde, garvede skind lagde han tre af dem ved sine fødder.

"De skal være kogte og tørrede nok," mumlede han, idet han plukkede de kogte svinekødsstykker af og lagde dem oven på skindene. Lazarus genoptog sin samtale med flagermusene; „Jeg skal langt væk!“ Han rullede det røgede svinekød ind i huderne og fedtet og bandt bundterne sammen. „Over et stort hav – til Italiens land. Jeg skal hente broder Salvitino og Vend tilbage med ham til klosteret for at lukke portstenen. Og når han lukker den, skal jeg bede abbed Vonig om at blive munk, for jeg er nu voksen. Og han kan udnævne mig til munk af katakomberne, for jeg ved alt om dem – ligesom min far.”

Lazarus rejste sig med det indpakkede kød og gik hen til sin læderremslængede gedeskindspose.

skoletaske, placeret mellem to fulde vandblærer. Han stablede de dampende indpakninger indeni – ekstra forsyninger, som han kunne tage med sig på rejsen. "Og Migual og Thateus kan hjælpe mig med faklerne. Og jeg vil ikke tillade Broder Clodius at komme ind i katakomberne – aldrig." Han klukkede, lukkede tasken og vendte tilbage til ilden.

Da han var vendt tilbage til sin plads, pillede han med et stik med den grove benkniv svinekoefen af stenen, mens han klukkede: "Det er en fest værdig til den udsultede broder Lazarus." Han vendte langsomt det fristende kød i lyset fra ilden, og da han bemærkede den brunede perfektion, pustede han dampen af.

Men en stor klat guano faldt ned fra loftet og plaskede ud over bøffen og skyllede væk hans smil. Flere plaskede omkring ham. Flagermus flagrede over hovedet. "Nej," stønnede han. Han rejste sig og tryglede loftet: "Hvorfor?" Så kølnede luften pludselig – nok til at han så sin ånde tåge; og en kvalmende sød aroma overdøvede alt duften af tilberedt kød. De små, små øjne på en million flagermus glimtede i ildens skær, og de stirrede alle intenst ned på ham. Knitren og hvæsen fra brændende træ faldt unaturligt fladt i den tyknende luft; og ildens flammer syntes at skrumpe ind og rulle indad om sig selv som kronbladene på en blomst, der hastigt blomstrede i omvendt rækkefølge.

„Er vi blevet født på ny?“ En unaturlig, harmonisk og overlappende stemme – spørgende stemme i perfekt synkron tone fra mange kvinder på én gang – hviskede næsten umærkeligt bagfra. Han måtte overveje nærmere, om han hørte det gennem sine egne ører eller i sit eget sind.

Lazarus snurrede rundt; hans åndedræt efterlod ham som en sjæl, der var flået i stykker, da Lucifael stod med armene udstrakt fra ham, fuldstændig nøgen og med et let smil, der blotlagde de tykke spidser af hundelignende hugtænder mellem hendes karmosinrøde læber. Under hendes vilde hår reflekterede et par helt sorte øjne et omvendt billede af huleilden, med op- og nedadvendte flammer, der dansede nedad i blålige nuancer. Desuden, med ibenholt negle og skarlagensrøde areoler mod elfenbenshud, og med enorme vinger af lagdelt kød og knogler, der spredte sig over og bag hende, kunne Lucifael måske håne Renhed alene ved hendes tilstedeværelse.

Lucifael smed Lazarus tværs over hulen, smækkede hendes vinger i og marcherede efter ham. Lazarus kravlede baglæns og kæmpede sig op på benene. Han svarede igen med udbredte vinger, hvæsende, men samtidig trak hun sig tilbage. Hun stoppede og krydsede armene, løftede brysterne mod ham og lagde hovedet på skrå som en nysgerrig hund; hun betragtede ham med et tilfreds smil.

Hun talte sagte: "Du er vokset godt. Men endelig huskede jeg dig kun som en klippe."

statue – en tåbelig Eljo-dreng, siden han blev dræbt af solen, mens han slæbte en død gris. Ligesom den der." Hun pegede på et knoglet kadaver tværs over hulen.

"Alligevel står du her, *levende* igen – og med den meget tydelige *Glød* over dig, intet mindre."

"Du blev ikke født med det. Hvordan fik du det? Det er nystøbt. Du havde det ikke, da vi sidst talte sammen." Hun kneb øjnene sammen og fandt blot sorte sprækker; "Nu må jeg undre mig sådan: Er skæbnen i den grad et mysterium for den? Eller er denne usædvanlige opstandelse en slags guddommelig varsel?" Hun kiggede over resterne af hulebunden og fandt granitskårene, der engang tjente til at fængsle Lazarus i sten. "Hmm," mumlede hun.

"Jeg hverken bad eller kaldte dig på," spyttede Lazarus, idet han trådte tilbage og samlede sine vinger.

"Alligevel gjorde du det på en måde – i det øjeblik du trodsede døden. Lazarus, intet undslipper min opmærksomhed, især ikke noget så alvorligt som opstandelsen." Hun fik øje på det lille trækors, der dinglede på Lazarus' halskæde, og krøllede ansigtet sammen. "Hvorfor bærer du den frugtesløse og rodløse kvist om din hals?"

Lazarus klamrede sig til korset mellem sine fingre. "Det er et bønnekors – billedet på min tro – det var min fars."

Hun vippede hovedet, som for at overveje hans påstand, men blev opslugt af en ondskabsfuld latter.

"En gudfrygtig Eljo prydet med en præstes udskårne billede?" Hun klukkede. "Forestil dig det, af alle verdens perversiteter."

"Hvorfor er du kommet?" spurgte Lazarus hende.

Hun kastede hænderne om ryggen og nærmede sig ham, mens hun tilfældigt sparkede små sten til side. med sortneglede tæer. Lazarus stod fast. "Ikke fordi du på et øjeblik kunne tilkalde eller undskylde mig. Og fordi du ikke så mig før nu, betyder det ikke, at jeg ikke altid var til stede; jeg var i svinet."

"I svinene?"

"Da du kiggede ind i svinens øje, kiggede jeg tilbage på dig." Hun stoppede foran ham og fortsatte; "Du forstår, kære, før du døde, sendte jeg dig svinet, fordi jeg ønskede at bekræfte i sten, at en tilstand så simpel som sult kunne få dig til at gå på kompromis med dine værdier. Ja, jeg satte dig på prøve - og det besejrede dig. Sandelig, det skete, at din slagtning af svinet kostede dig selv dit eget liv. Forestil dig det." Lucifael smilede bredt, hans hugtænder var stolte. "Husk din lære, Lazarus - du skal ikke slå ihjel? Alligevel dræbte du - du gik på kompromis med dine værdier - og for hvad andet end en fuld mave?" Hun pegede på hans seneste bytte, der lå ved siden af hulevæggen; "Og nu dræber du et andet." Hun løftede øjenbrynet. "Måske værdsætter du kun dine værdier, når de tjener dig, ikke sandt?"

"Svinet var blot et dyr. Gud havde ikke til hensigt, at hans bud skulle gælde for jordens dyr – kun mennesker," informerede Lazarus hende.

"Åh," svarede hun, som om hun lærte af ham. "Hvis jeg så dræber dig nu, ville jeg så ødelægge sådan en

herske?"

"Du må ikke slå ihjel – ja, det ville du."

„Jeg forstår,“ nikkede hun med løftet øjenbryn og sammenpressede læber. „Og fortæl mig, Eljo, hvad husker du, efter du døde? Kan du huske at have set Himlen eller Helvede – overhovedet noget?“

Lazarus vendte blikket væk og indrømmede: "Jeg – jeg husker det ikke."

Hun smilede skævt. "Så kunne dette kun afsløre en simpel sandhed. Hvor smertefuldt du end måtte forstå det, er sandheden, at du ikke er et menneske, Lazarus. I modsætning til din far er du en Eljo – blot et dyr på jorden ligesom det svin, du dræbte. Som sådan har du ingen sjæl – intet efterliv. Svar mig nu dette: Hvad nytter din tro, hvis du ikke høster noget af den til sidst?"

Han rullede skuldrene tilbage. "Jeg vil ikke sætte spørgsmålstegn ved min tro, min Herre eller Hans guddommelige vilje." "Jamen, selvfølgelig skal du ikke," snurrede hun, "Da disse forestillinger ulmer i selve kernen af din eksistens, de tjener patetisk som grundlag for alt andet, du siden har lært. Og vi kan ikke forvente, at du overvejer nye, men bitre koncepter, som du måske stædigt benægter, selv hvis de præsenteres rimeligt, vel?"

Hun vendte sig og gik frem og tilbage i hulen, studerede gulvet, mens hun stadig prædikede: "For hvis du gjorde det, så bliver du måske tvunget til at genoverveje dit fundament. Og at gøre det kan kræve en efterfølgende genovervejelse af resten af dine verdslige opfattelser, så de bliver justeret tættere på måske barske verdslige sandheder. Og vi kan ikke lide smerterne ved det, vel?"

Hun sparkede til en sten og kastede et glimt på ham. "Det var for smertefuldt – at genoverveje sit fundament; for foruroligende – at ryste de formodentlig solide fliser blot for at opdage de mange grundlæggende fejl deri – blot for at opdage, at ens eget hus var bygget oven på flydende sand." Så vendte hun sig og nærmede sig ham med stirrende øjne. Lazarus bakkede væk. "Alligevel viste jeg mig ikke for dig med den hensigt at diskutere emner, som du nægter at kende til, min kære Eljo."

Så stoppede hun, lænede sig op mod hans ansigt og hviskede: "Jeg er her for at opdage, hvad du ved. Du er den eneste af mine Eljo-børn, der nogensinde er blevet født på ny – den eneste, der nogensinde har båret Tronens Glød omkring sig. Alligevel kunne du hverken genoplive dig selv i sten eller kaste Gløden på dit eget hoved. Desuden er det fjernt, at sådan en begivenhed skete ved et tilfælde alene. Nu vil jeg have, at du deler den, der bragte dig tilbage, med mig." Lucifael ansporede hans tanker: "Husk alt for din kære mor, Lazarus. Hvem opdrog dig? Var det en hellig mand eller en magisk mystiker?" Hun lagde hovedet på skrå og gennemsøgte hans ansigt, mens hun ledte dybt efter spor sunket under oceanerne i hans blå øjne.

Lazarus vendte sig væk. "Jeg husker blot en drømmeløs søvn – et tungt mørke." En skarp smerte gennemstrømmede hans hjerne. Han krummede sig, greb fat i siderne af sit hoved og trak sig længere tilbage, mens Lucifael brændte sine nysgerrige øjne gennem hans kranium og tydeligt ind i hans erindringer.

„Vis mig dit indre blik,“ mumlede Lucifael og fulgte yndefuldt efter hende. „Hvem genoplivede dig, Eljo?“ Hans hoved hamrede, mens hun borede sig dybere ned i hans sind. Alligevel blokerede hulevæggen al yderligere tilbagetrækning. Hun fortsatte den torturerende mentale udtrækning, hans sind brølede med den hurtigere stroboskopi af hver eneste genkaldte fornemmelse – som om hans livserindring blot var en bog af sider, der blev bladret grundigt, men hurtigt. Hun spurgte ham: "Hvem skabte dig kød og blod igen? Hvem kastede Gløden på dig?" **Måske en anden engel? Selve tronen? Svar mig!"**

„Jeg kan ikke huske det!“ gispede Lazarus . „Det kan jeg ikke!“ Smerten ophørte, hans syn blev klarere, og foran ham faldt Lucifael i fokus, nu med et tilfreds grin. „Åh! Du holder af mange hemmeligheder. Ja, jeg tror dig nu,“ svarede hun og trådte straks væk, måske blot for at give ham et øjeblik til at samle sig. „Du skal ikke bekymre dig; jeg vil ikke forårsage dig mere smerte, min kære. Det var bedst – at jeg forstår dit sind. Og nu hvor jeg ved det, kan vi starte forfra – som mor og søn.“

Nu, siden du tørster efter viden og har øre til at høre den, kan jeg afsløre hemmelighederne bag alt, hvad du nogensinde har undret dig over at vide – og mere til. Forestil dig dens fuldendte skønhed: Alvidende Forståelse.” Hun kiggede over skulderen, forbi sine vinger, og afslørede et frækt, strålende smil; “Ville du nyde det, min søn – endelig at få din brændende nysgerrighed tilfredsstillet?”

Måske virkede hendes kombinerede hedenske blik og nøgne perfektion kvalmende for Lazarus – hendes samlede tilstedeværelse vakte en kvalmende bittersød upåklagelighed indeni – der kun vakte synd. Rødmende og fuldstændig flov kiggede han væk. "Ikke på grund af dig. Du er alt ondt."

"Og er udskårne billeder ikke formentlig onde, ligesom det ikon, der hænger om din hals?" spurgte hun ham uskyldigt, mens hun hentydede til et af Guds bud. Lazarus klamrede sig til sit bønnekors. "Det er et kors, der symboliserer Jesus, Guds søn , som gav sit liv på det for vores synder. Det er ikke et udskåret billede."

„Virkelig, Lazarus.“ Hun rystede på hovedet, udadtil skuffet over ham. „Forstår du , at denne Jesus var den eneste mand, der nogensinde døde på et kors; eller at denne form for henrettelse ikke eksisterede før hans liv? Fortæl mig, hvis de i stedet brændte ham levende, ville du så bære en flammende pæl? Eller, hvis de hængte ham, ville du så hænge et knyttet reb om din hals?“ Hun løftede panden. „Og hvordan kunne du smykke dig med billedet af

din tro, hvis de i stedet druknede ham?"

Hun sparkede støv af hulebunden; "Nej, skat, dit ikon er blot et udskåret billede af en særpræget henrettelsesanordning af mennesket. Jeg har siden samlet mange onde sjæle fra mænd, der døde på dem."

"Men aldrig Jesus. Og Gud tillader dig kun at samle de ondes sjæle, da du selv er ond."

Hun kiggede ned på ham med næsen. „Tillader det mig?“ Hun kneb blikket sammen og advarede ham; „Jeg forstår, at du har nok af mit blod i dine årer til at vide bedre end at opildne min vrede, Lazarus.“

"Alligevel taler jeg kun sandheden."

„Åh ja – et trosramt bæst, der påstår kun at tale sandt,“ hånede hun ham, mens Hun gik frem og tilbage på jorden med armene over kors, fordybet i tanker. "Svar mig så dette, Lazarus; hvis jeg beskyttede din Jesus og skånede hans liv ved at dræbe hans dommere, før de fik chancen for at fordømme ham, ville det så være en ond handling at gøre det?"

Lazarus henviste til Guds bud: "Du må ikke slå ihjel. Selv at dræbe de onde er ondt."

"Hmm. Og hvis jeg vaskede Ondskaben fuldstændigt fra verdens overflade ved at dræbe enhver mand på den, ville min handling så være en ond handling – Er det ondt i sig selv at befri Ondskaben?"

"Det ville være en ond handling – og ondskab ville stadig være det. Det er dig, der gør det; ondskab eksisterer! Og verden er ikke din; det er Guds skabning. Han ville aldrig tillade dig at dræbe den, for Han er en barmhjertig og retfærdig Gud."

Lucifael sprang frem på udbredte vinger og placerede sig lige foran ham. "Tillad aldrig mig?" Hun førte Lazarus længere ind i grotten og råbte ad ham: "Mennesket er mit!"

"Verden tilhører mig!" Lazarus pressede sig dybt ind i hulevæggen. "Tæm nu din tunge, Eljo!" For Lazarus, i et øjeblik der syntes evigt, lå deres øjne låst: sort på blåt.

Endelig svarede han med lydig stemme: "Så kan jeg ikke svare dig mere, da din vrede ikke tillader mig at tale frit." Lucifael pustede og skyndte sig væk til grottecentret. Lazarus sank sammen mod væggen. "Jamen så," svarede hun og snurrede tilbage ham: "Som en af mine Eljo'er vil jeg give dig plads til at sige din mening. Men overvej din plads hos mig, før du slipper din tunge løs."

"Så skal jeg sige, hvad jeg mener," fulgte Lazarus.

Hun gik frem og tilbage i hulecentret med blikket rettet mod ham. "Så jorden er ikke min, som du tror? Og din Gud vil ikke tillade mig – som du påstår?" Hun stoppede, vendte sig mod ham og

Hun krydsede armene udad i stolt støtte til de store, røde øjne på sit bryst. Hun smilede: "Men mens du var død, Lazarus, dræbte jeg halvdelen af verden. Det skete, at to mænd stod og pløjede marker; jeg dræbte en af dem. To kvinder bøjede sig og malede korn; jeg dræbte en af dem. To børn legede og gravede i jorden; jeg dræbte en af dem. Nu spørger jeg dig: Hvor var din barmhjertige Gud så? Hvor, hvis han ikke står foran dig nu som den sande hersker over denne verden?"

"Hvis du taler sandt, så vil Gud holde dig ansvarlig for sådan ondskab."

„Mig – på regning?“ Lucifael slengrede sig tættere på ham og svarede: „Og hvem skal holdes tilbage på grund af et langt større onde – for at kaste en stor oversvømmelse over jorden og dræbe næsten ethvert dyr på dens overflade – for at knuse ethvert træ og enhver busk med oceaner så dybe som de hængende skyer – for at hælde uudgrundelige have ned i halsen på ethvert barn på jorden, både fødte og ufødte? Åh, sandelig! Jeg husker den dag, hvor verden skreg som én, og med tilstrækkelig kollektiv lidenskab til endda at tvinge himlen til at tie stille og låne et frygteligt øre.“

"Og se, med så mange træer der døde på én gang, hørte jeg selv deres samlede jamren, tilsammen som en enkelt kvælende summen, hele skove der hylede, deres trætoppe der knækkede under rasende salte have. Og på den brakke, dybløse dag oplevede jeg endda kvælningen af alle deres frø, gennemblødt i saltlage, så at deres frugts stemme forenede sig i et enkelt verdsligt råb; alene det, højt nok til at drukne selv kor af skrigende engle. Lazarus, hvem skal så holdes ansvarlig for så absolut ondskab, hvis ikke din barmhjertige Gud?"

"Mennesket vendte sig bort fra Gud. I sit hjerte ønskede Gud ikke at oversvømme jorden. Mennesket bragte den store oversvømmelse over sig selv," prædikede Lazarus. "Alligevel lovede mennesket efter den at vende tilbage til Guds veje, og med rette lovede Gud ingen flere oversvømmelser."

Lucifael trådte ved siden af ham og samlede med lange sorte negle løse sten op fra hulevæggen, mens hun hviskede; "Og lover de retfærdige nogensinde aldrig at gentage deres retfærdige gerninger?" Hun vendte sig mod ham med et genert grin. "Sig mig, for at det ikke skal være en uretfærdig gerning at kaste denne oversvømmelse, hvorfor så løftet? Er din Gud så sandt retfærdig og omsorgsfuld, som du ønsker, at han skal være? I hele dit liv, i alle de utallige bønner, hvornår svarede din Gud bare én gang, Lazarus? Og hvorfor har din Gud aldrig vist sit ansigt for dig, som jeg gør nu?"

Lazarus knob ørerne sammen og trak sig langsomt væk fra hende i sit svar: "Min tro på den almægtige Herre og Gud er urokkelig, og jeg vil ikke sætte spørgsmålstejn ved hans veje. Du taler ondt."

kun fordi det er alt, hvad du ved – det er alt, hvad du kan gøre. Alligevel skal din onde tunge ikke friste mig fra min Gud eller fra sandheden.”

„Fristelse?“ Hun gik med lange skridt mod midten af hulen og råbte tilbage, hendes stemme genlød gennem hulens dybere gange. „Lazarus, ville nogen, der har både viden og vision, ønske, at dens gerninger kastes lys over, så alle kan se dem?“

"Jeg forstår ikke."

"Og Lazarus, ville en moder, der har viden og syn, slå sine børn for evigt stumme og blinde?"

"Ingen."

"Og kan Sandheden, kære Lazarus, have mere end ét ansigt?"

"Sandhed er sandhed," sagde Lazarus.

Hun vendte sig mod ham og lagde hænderne om ryggen. "Du svarer godt. Nu spørger jeg dig om dette: For længe siden, i Edens frodige skove, hvem befalede mennesket ikke at deltage i frugt af kundskab og vision, at hans øjne forblev for evigt forsejlet fra Sandheden? Og i lyset af alle Hans generationer for at se, hvem fristede Mennesket til en sådan frugt, at Hans øjne flyver åbne for Sandheden?" Så irettesatte hun ham højlydt; "Jeg spørger dig, Lazarus; hvem skjuler Sandheden? Din fristende mor; din fristende Gud; eller dit blinde jeg, som stædigt nægter at se det, for at du ikke skal tvinges til at sætte spørgsmålstegn ved selve grundlaget for din tro?"

Lazarus forsvarede Herren; "Gud frister ikke. Du er den eneste, der frister!"

"Men hvem kaster et kadaver for ulve og befaler dem ikke at spise af det? Fristeren gør det! Og hvem skabte sådan en frugt og befaler mennesket ikke at spise af den?" Det gjorde fristeren!

"Du skal ikke—"

„Skal ikke?“ Hun afbrød ham. „Skal ikke give en tåbe den viden og det indblik, der skal til for at se uvidenheden i sine egne grundløse påstande? Åh, men det skal jeg, når jeg er vidne til sådanne forkastelige mørkhed foran mig. Alligevel, selv når du får den vist, afviser du stadig sandheden. Hvis du ikke var min Eljo – hvis du blot var en mand – ville jeg siden have dræbt dig for en sådan forsættelig frækhed i min nærvær. Alligevel vil jeg lade dig leve, fordi jeg, i modsætning til din påstand om mig, er i stand til mere end blot onde handlinger – endda gode og barmhjertige handlinger.”

Lazarus overvejede hendes påstand og imødegik den: "Alligevel er jeg allerede i live. Hvis du lader mig leve, er en sådan handling hverken god eller barmhjertig. Det er blot en handling uden ondskab."

Lucifael sprang frem med et spyd og svarede: "Alligevel påstår du, at jeg kun kan tale og gøre ondt. Hvordan kan jeg, da han kun er ond, udføre en handling, hvor ondskab er fraværende? Endnu mere, sig mig, Lazarus, kan din Gud udføre en handling, hvor der ikke er noget godt?"

Lazarus krydsede armene og sagde ingenting.
"Jeg slog dig ikke stum og blind; giv svar."
Han forblev tavs.

Hun pustede, klikkede sine sorte fingernegle mod en sten på hulebunden og sendte den kastet afsted.

Snap! Lazarus fangede den få centimeter fra hans ansigt. Han så hende nikke og smile med løftet øjenbryn, måske imponeret over hans hurtighed. "Det er en gave fra din mor," råbte hun. Lazarus vendte den om og opdagede dens nye form som en stor og skinnende gennemsigtig lilla ædelsten, der glimtede i ildens lys. Han stirrede ind i stenen, betaget af dens glitrende pragt.

"Nå, min kære, hvad fortæller denne bønnesten dig? Hvordan skal du ud fra den måle mine intentioner? Var min handling god eller ond?"

Lazarus løftede blikket. "Det er ikke så enkelt. Stenen siger ingenting. Men hvis du ville have stenen til at ramme mig, ville det være ondt. Og hvis du ville give mig—"

Han greb fat i sig selv og blev tavs.

Lucifael fnøs og trådte hen imod ham. "Ja, gør det færdigt, Lazarus. Hvis jeg ønskede at give dig en gave, ville det være en venlig gerning." Hun løftede hænderne med et smil. "Jamen, der har du den; en smuk gave fra din mor." Lazarus kiggede på den, før han kneb øjnene sammen og så på hende.

Hun trådte ved siden af ham og undersøgte synligt ædelstenen i hans hånd med lige så stor entusiasme.

"Det er en nuance, jeg foretrækker mest. Kan du lide farven?"

"Jeg har aldrig set en sten som denne."

"Jeg formodede, at du måske ville synes om sådan en gave – den kommer fra en hemmelig hule, som intet dødeligt menneske siden har opdaget. Der er mange flere vidunderlige bønnesten end denne – og i alle farverige nuancer, som du kunne finde. Lazarus, jeg kan dele med dig, hvor denne uspolerede hule befinder sig, hvis du ønsker det. Og med din opdagelse af dem vil al rigdommen fra alle jordens kongeriger ligge for dine fødder – alle disse bønnekrystaller kan blive dine, Lazarus. Ville du ønske det?"

Lazarus betragtede den smukke lilla krystal. Den var klar overalt med seks glatte sider, der konvergerede til skarpe spidser i stenens modsatte ender. Han sendte Lucifael et blik. "Hvorfor tilbyder du mig dette, for ikke at friste mig til det onde?"

Lucifael pustede og trådte væk. Hun gik frem og tilbage igen, mens hun uddybede forslaget: "Jeg tilbyder dig dette til gengæld for en simpel anmodning: at du ruller en sten væk og åbner en hule. Der er intet ondt i sådan en handling. Åbn denne hule, og alle dens ædelstene er dine."

"Hvis du virkelig ønskede at give mig disse sten, ville du kun have lavet én af dem."

dukke op, når du kunne have fået dem alle til at dukke op. Og siden du beder mig om at åbne denne hule, når du er Djævelen og selv kunne åbne den, kan jeg kun gætte på, at jeg ville gøre ondt ved at åbne den. Eller at du ville gøre ondt ved at den blev åbnet.”

Så, ifølge din argumentation, må man ikke føde børn af frygt for, at de skal gøre ondt? Og endnu mere, må man ønske hele skabelsen ødelagt, så en ond handling aldrig finder sted? Hvor går en sådan grænse, at det at forhindre ondt ikke kvæler det gode, Lazarus?”

"Mellem gode og onde gerninger og deres intentioner," svarede han.

"Men som din tro hævder, skal konsekvenserne af mine gerninger vende tilbage til mit eget hoved, ikke dit. Således kan du kun holdes ansvarlig for at åbne en hule - en handling, der er hverken ondt eller godt.”

Lazarus kastede ædelstenen på hulebunden. "Jeg vil gerne holdes ansvarlig for at have hjulpet dig. Det gør jeg." vil ikke have dine gaver. Jeg beder dig kun om at lade mig være i fred.”

Hun lagde hænderne på blege hofter og stirrede på ham. "Nå, jeg kan ikke få mig selv til at imødekomme din anmodning, Lazarus; ikke efter at have set det for dig. Det ser ud til, at du lovede en hellig mand, Nikolaus, at bære en flaske med indviet blod, der tilhørte en anden hellig mand, Odino. Og du skulle levere dette blod til endnu en tredje hellig mand, Salvitino, der boede i et kloster i Italien. Alligevel, i en temmelig mærkelig og skæbnesvanger vending, spildtes dette blod på en eller anden måde på dig, og nu er du her, opstået fra de døde. Jeg forstår det også. tilfældigt, at sådan en handling sker udelukkende ved et tilfælde, især efter at der er gået over tre sæsoner. Desværre, da du ikke kan huske, hvordan det skete, forbliver det nu et mysterium for os begge.”

"Ikke desto mindre lærte jeg også, ud fra dine tanker, at du kender et andet af mine Eljo-børn, Naramsin; fordærvet af de samme tåbelige hellige mænd som dem, der fordærvede dig." Ja, du er meget ligesom ham, idet du arbejder sammen med mænd og antager deres tro, pligter og væremåde som dine. Og I gjorde det begge med en meningsløs længsel efter, at de måske ville se dig så lig dem, at de ville acceptere dig som en af dem. Åh ja, de to af I kunne have været tvillingebrødre; og havde I ikke haft navnet Lazarus, ville jeg samle jer til at være Naramsin, den opstandne.”

Lazarus huskede Naramsins sidste skriftlige vidnesbyrd og spurgte hende: "Hvorfor hjalp du ikke med at befri ham? De fængslede ham bag en mur."

Hun klukkede. „Skæbnen tjente mig vel. Du forstår, hvis jeg havde hjulpet med at befri Naramsin, så ville han aldrig have skrevet de ord, der nu er indgraveret i dit sind.“ Hun trådte nærmere og henvendte sig til ham med et grin på et fremmed sprog: „*Eca tinum mi turnum ruva fler. Eca shuthi tularn zuchum.* Hvad betyder disse ord for dig, Lazarus?”

Lazarus svarede: "Klerik Naramsin skrev disse ord, den dag gav han sin bror en gave, og krypten indeholdt hans ord."

"Og den *bror*, der modtog gaven, var faktisk *dig*, ikke sandt? Fortæl mig det, Lazarus – hvordan kan du vide, at disse ord betyder, hvad du siger, de betyder?"

"Jeg er sikker på deres betydning – men jeg ved ikke, hvordan jeg ved det."

"Så skal jeg fortælle dig hvordan. Ligesom Naramsin kender du deres betydning, fordi de er ord af min slags – englernes sprog. Du kender dem, fordi du kommer fra min frø. Som med enhver Eljo blev du født med englesprog, men du vidste det aldrig, før du så disse ord. Og hvis du ikke havde lært menneskets sprog – hvis du havde været sammen med andre af din slags – ville du i stedet tale dit modersmål."

Hun løftede den lille ædelsten og undersøgte dens mange sider, mens hun henvendte sig til Lazarus. "Du kan hjælpe din mor med at få sin frihed, kære. Jeg får brug for din hjælp." Hun kastede ædelstenen, greb den igen og sendte ham et lumsk smil.

"Men du er allerede fri," sagde han.

"Ikke sandt. Du ser kun en skygge af mig; jeg står kun foran dig i ånden. Mit sande Selv ligger på den anden side af et *Stort Segl*, en port, som du skal åbne for mig. Du har læst af det i apokryfe bøger."

De apokryfe skrifter taler om et stort segl – til den *store afgrund*. Men hvis klosterportstenen er dette segl, er det allerede åbent."

Lucifael informerede ham: "Det er kun en del. To er åbne; der er endnu en tredje. Tre segl udgør det store segl, og alle tre skal stå åbne på én gang. Så længe det sidste er lukket, forbliver jeg fængslet. Og da du står på den anden side af denne port, holder du nøglen til min frihed."

Han huskede fangen i katakomberne. Lazarus trådte væk fra hende. "Jeg skal ikke hjælpe du."

"Åh, det skal du," fulgte hun efter ham, mens han trak sig dybere ind i hulen. "Ved at læse Naramsins sider er du kommet til at lære hver eneste besværgelse, hvert vers og hvert eneste ord på forsiden af de samme segl, der holder mig fanget. En særlig samling af Disse vers, når de reciteres i præcis rækkefølge, skal åbne et hvilket som helst af de tre segl. Jeg behøver blot at fortælle dig, hvilke vers og den rette rækkefølge for at du kan åbne det sidste segl."

Det var det, du havde til hensigt, da du bad mig om at rulle en sten væk og åbne en hule – stenen er endnu en Portsten, og hulen er Helvede." Lazarus bakkede ind i en klippefyldt fordybning. "Og dette

"Det er derfor, du ikke kan gøre det selv." Han rystede nervøst på hovedet. "Jeg har givet mit liv til Gud. Og jeg har ligeledes givet mit ord på, at jeg skal rejse til Italien og hente broder Salv—"

"Åh, sandelig! Du skal til Italien, da det tredje segl står i en katedral i det kloster, hvor du lovede at hente denne hellige mand. Men i stedet for at hente ham befaler jeg dig at åbne dette sidste segl for mig. Og som din tro kræver det, skal du ære din moder ved at adlyde mine befalinger."

Lazarus stammede i et forsøg på at forklare det bud, hun henviste til; "Du skal ære din moder – Gud mente det – hvad det betyder –"

Hun afbrød ham. "Godt gået, Lazarus. Du afdækkede en sandhed. Men ved at gøre det, befinder du dig nu i et dilemma, da du ikke rigtig kan ære din mor og vanære Djævelen på samme måde, vel? Og det kan kun betyde, at de ord, du reciterer, ikke var beregnet til dig. Du er ganske enkelt ikke et menneske og har ingen sjæl at forhandle med. Du er en Eljo – blot et dyr. Og ligesom ethvert dyr på jorden, din kun tiden *er – nu.*"

Han forsvarede sig selv. "Måske, men jeg vil ikke opgive min tro blot fordi jeg mangler en sjæl. Og med min tro på Gud den Almægtige, anser jeg mig selv for at være mere end et dyr - og Jeg vil ikke ære dig som en mor, når selv et dyr viser mere omsorg for sine unger."

Lucifael knækkede sine vinger og lænede sig ind i ham med hugtænder i ansigtet, mens hun knurrede: "Og dræb dig, det skal jeg, for at du ikke adlyder mig! Du har intet at vinde eller tabe, undtagen selve livet." "og for dig er livet alt, hvad du har! Det er din evighed!" Hun lukkede sine vinger med et snik og gav ham plads.

Hun blødte sin tone op. "Jeg vil have dig til at bruge Naramsins ord til at åbne seglet ved Cancelli. Gør dette for mig, og jeg vil give dig evigt liv – uendeligt kød. Med det skal du få så meget, som nogen sjæl har råd til dig – en verden af evigt liv. Dette er min pagt til dig: alt, hvad en udødelig sjæl overhovedet kunne love en Eljo. Åbn den, Lazarus – lev for evigt."

Han tvang en slurk og søgte i grottens mørke dyb efter et hurtigt svar – men kun sorthed stirrede tilbage på ham, lige så tomt som hans mors blik.

"Hvis du afviser mig, Lazarus, så har jeg ingen anden udvej end at dræbe dig, her og nu. Og det ønsker jeg sandelig ikke." Hun krydsede armene og kiggede venligt på hans ansigt.

Han sænkede hovedet. Han sukkede tungt og udstødte et kvalt sind. "Jeg – tager fejl – jeg kan ikke."

Lucifael vendte sig, men snurrede rundt, øjnene som ibenholtzdolke. Hun kørte sine sorte fingernegle gennem luften mellem dem, som om hun kradsede et snit i dem. "Nu er det nok af dig!" Hun sendte et stirrende blik bag sig og mumlede: "*Veni, vita ad vitam. Altera pars facta.*" Og øjeblikkeligt omsluttede et svins skingrende hvin hulen. Lazarus vaklede og opdagede sit engang døde vildsvin, der flagrede rundt som en strandet fisk. Det genoplivede bæst fik fodfæste og rejste sig klodset på kun tre ben.

Hun råbte ad ham over vildsvinets fnysen og hvæsen: "En tåbe i tåbelig tro falder hastigt i sin grav! Som du nu skal, Eljo!" Lazarus var dybt lammet og så til, mens vildsvinet humpede frem mod Lucifael, med manglende hofte og væsker glitrende fra en stor fordybning, der engang holdt dens bagpart. Med en tung hvæsen stoppede den foran hende og kiggede op, dens øjne der løber vand.

Hun rettede dyret; "Dine smerter ligger ikke ved mine fødder, svin!" Hun pegede en anklagende finger mod Lazarus; "Der! Det var Eljo, der skar din bagdel ud!" Vildsvinet vendte sig mod Lazarus, øjnene druknede i hans, som om det muligvis indså sin akavede situation og søgte hans yderligere forklaring på den. Alligevel stod Lazarus målløs, med hovedet drejende, og maven svømmende. Han kiggede væk.

"Nej! Se på den!" brølede Lucifael. "Se den lide! Du stjal dens ben!" Lazarus kastede et glimt af den og opdagede vildsvinet hoppe rundt i en cirkel og klynke, som om det insisterede på at vise hele sin forfærdelige tilstand. Det stod kort stille og stirrede på ham. Til sidst fik dyret et kvælninganfald, før det tisede, hvilket igen fik Lazarus til at vende sig væk fra den perverse opvisning. Han mumlede til en smilende Lucifael: "Du bruger kun et bedrag. Det er ikke virkeligt."

Lucifael rundede vildsvinet og nærmede sig ham, mens han mumlede: "Åh, det er helt virkeligt, Lazarus; lige så sandt som vanen, varm af blod, og lider stadig som i det øjeblik, du dræbte det. Og det begærer at vide, hvorfor du stjal dens ben – hvorfor du dræbte den." Hun stoppede foran ham. "Du må ikke stjæle; du må ikke slå ihjel. Husker du disse ting?"

Lazarus forsvarede sig selv; "Du fordrejer deres betydning. Budene gælder ikke for dyr."

Vildsvinet klagede med et hvæsende åndedrag, da hun irettesatte ham. "Det er dig, der fordrejede deres betydning! Var det ikke de samme ord, du sagde til en hellig mand, efter han havde jagtet en rotte ned i en tunnel? Og følte du dig ikke guddommelig over at have kastet spanden og reddet den rotte?" Lazarus nægtede at svare.

"Bekend sandheden; så du ikke den hellige mand måske som en stor dæmon,

hvor han udøver sin vrede mod en ydmyg, uskyldig rotte? Og forestillede du dig ikke den rotte som dig selv i det øjeblik, jagtet af en kæmpe djævel, der havde til hensigt at dræbe dig, blot fordi den fandt dig stødende – grim og ugudelig, endda?"

Lazarus rynkede panden, lod som om han var forvirret, og han kiggede ud over hende for at få øje på det trebenede vildsvin stirrede op på ham.

„Jamen, selvfølgelig gjorde du det,“ sagde Lucifael roligt, „som dit sind siden har tilstået for mig.“ Hun smed hænderne om ryggen og viftede med vingerne.

"Du står fast i din tro; alligevel gør en sådan vished dig fuldstændig ubrugelig for mig. Jeg vil uden tvivl finde en anden til at åbne Canello-seglet. Jeg vil heller ikke have, at du ødelægger det." mine tidligere bestræbelser og at hente en indblandende munk for at lukke Gardiens segl."

Hun snurrede væk og gik tilbage til vildsvinet. "Desværre har du på din mors bekostning udvist en tåbelig loyalitet over for en frugtesløs tro – vi har endnu ikke set en demonstration af, hvordan denne tro tjener dig godt, når du bliver presset. Og det skal vi."

Fra siden af sit hoved pillede Lucifael en stor plet hår af, et lag af bleg hud dinglede ved rødderne. Hun hængte det sammenfiltrede rod op mellem vildsvinets stødtænder og udsendte den befalede: "Del i det - kødet af mit legeme, givet til jer." Udyret snøftede, slikkede og fortærede derefter det blodige offer, mens hun igen "mumlede: "*Veni, vita ad vitam. Altera pars facta.*"

Så vendte hun sig og kastede et blik på Lazarus, halvdelen af hendes glatte, røde kranium glimtede, og hun fortalte ham med mange stemmer: "Hør mig nu, Eljo. Siden du reddede rotten og retfærdiggjorde den med din tro, skal du nu blive rotten. Og siden du dræbte dette svin og ligeledes retfærdiggjorde det med din tro, skal svinet nu blive din kæmpedjævel. På denne måde skal vi tage din dyrebare tro til ansvar, kun nu, uden hindring eller vildfarelse. Og i dit sidste øjeblik, når du bliver revet lem fra lem, skal du råbe og bede." din tro, hvorfor den forlod dig. Da skal du samles, i den strålende rædsel – og med fuldstændig vished – om, at jeg er denne verdens Gud."

Lucifael gav vildsvinet plads, mens det forvandlede sig og gradvist svulmede op til et oprejst mammutdyr – stødtænder der forlænges, hove der forvandles til seksfingrede kløer, og massive knoglede vinger der strækker sig vidt ud fra ryggen.

Fuldstændig oprejst, med to strittede søjler som ben, tårnede Svinekæmpen sig seks meter op i den fyrre meter høje grotte. Uhyret vippede et blå øje ned mod Lazarus og knurrede; dets dybe udtryk genlød gennem hver eneste overflade i hulen. Lazarus

kastede et blik på grotteindgangen, og Kæmpen svarede, stampede mod åbningen og blokerede al flugt. Lazarus hvædede og bakkede længere ind i skyggerne; ørerne flade som en indespærret kat.

Og stående midt i hulen sendte Lucifael blikke imellem dem. Hun klukkede, snurrede rundt og gik hen imod en dybere hulevæg, mens hun i fart råbte til Lazarus: "Din tro er nu taget til ansvar!" Hun nedgjorde hans bønnekors; "Måske kunne du svinge det frugtløse og rodløse træ imod det!" Igen knurrede Kæmpen udadtil, som for at understrege den djævelske humor.

Hun stoppede ved hulevæggen, vendte sig om og henvendte sig til Lazarus endnu en gang: "Hvis jeg ikke var den, der gav dig livet, alene af uforskammethed, ville jeg sandelig nyde din død!" Canello venter, og jeg har endnu et sidste segl at åbne!" Og i en stigende summen som en græshoppesværme smeltede Lucifael ind i klippeoverfladen og efterlod sin Lazarus til at bekymre sig om sin skæbne.

Lazarus kastede et blik i retning af hendes afrejse og opdagede Svinekæmpen, der svingede en massiv kampesten over sit hoved. Dæmonen kastede den ned mod ham. Han dykkede sidelæns ned på hulebunden, da den sejlene klippe skreg over ham og eksploderede mod væggen. I en byge af sten rullede Lazarus op på benene og løb rundt om hulens bagende, op ad den ene side og forbi ilden. Der satte han sig på hug med fødderne fra hinanden, foroverbøjet og klar til at flygte, men Kæmpen havde allerede vendt sig mod ham og stod klar til Eljos angreb – for sent.

Psss! Ved siden af bålet, oven på klipperingen, faldt en klat guano og sydede på en brændt sten. Lazarus sneg sig et glimt af det flagermusdækkede loft og kastede derefter øjnene ind i ilden. Langsomt bøjede han sig ned og gled en stadig flammende gren ud af flammerne. Og Kæmpen knurrede lavt og spredte sine kløer. Alligevel stod de begge stille med øjnene låst, måske i afventning af den andens rette bevægelse.

Lazarus sprang, slog vingerne op, mens han fløj lige op. Kæmpen tordnede frem, slog sin uhyrlige klo og strejfede hans lår.

"*Skræk!*" udstødte Lazarus et gennemtrængende råb, mens han gik en sti mod huleloftet og sendte fakkelflammerne mod det og sendte hver flagermus ind i en hvirvelvind, der hurtigt opslugte grotten. Flagermus strømmede forbi dyret, druknede det og blændede det med en strøm af flagrende vinger. Uhyret brølede og rakede efter dem, da Lazarus dykkede ned i flokken og slyngede den flammende fakkelt mellem dens stødtænder. Og i det øsende kaos styrtede han ned skød sidelæns gennem den store, strittede benbue og bragede gennem den smalle udgang

passage, hvor han kæmpede sig mod hulens åbning.

Svinekæmpen snurrede rundt og kastede sig efter ham, mens han hylede, knuste sig selv gennem grotteåbningen og rev den videre med flagrende stødtænder. I en byge af sten eksploderede Dæmonen fra grottegangen og fløj ud af Bjergmundingen. Da den fik øje på Lazarus i flugt, åbnede den et par uhyrlige vinger og hev sig mod stjernerne, hvor hvert tunge nedadgående stød med dens vinger ramte hele klynger af flygtende flagermus.

Lazarus kiggede ned bag sig og opdagede Kæmpen, der hastigt steg op efter ham. Hurtigere klatrede han – endnu højere – indtil landskabets barske detaljer udjævnede sig til et endeløst lag af jord. Alligevel vandt Svinekæmpen terræn; Lazarus kunne nu få øje på detaljer i dens hæslige ansigt. Endelig koldnede luften, og hans lunger brændte. Lazarus fladede ud, gispede efter luft, hans øjne løbe i vand af smerten i hans anstrengte ryg og vinger. Han sneg sig et glimt tilbage og så Kæmpen næsten oven på ham, mens han skar kløer efter hælene.

Lazarus slog sine vinger sammen og rullede ind i et stejlt dyk, næsten tredive grader under den sydøstlige horisont. Med sammenbidte øjne, sammenbidte tænder og blødende vinger fløj han nedad. Hans fart steg, vinden brølede, og den blæsende luft satte vabler på hans hud – Lazarus var en styrtdykkende stjerne.

Gennem brølende og stikkende vinde brød han endelig farten og åbnede øjnene – inde i *trætoppene!* Lazarus slog vingerne op og trak sig op, stadig flagrende frem mellem sammenfiltrede grene af massive tvillinge-ege, deres lettere grene slog ham omkuld med snitsår og blå mærker. Han flygtede til sikker højde og opdagede, at Svinekæmpen kun var en prik på den nordvestlige horisont, på niveau med ham, svævende lige over trætoppene. Igen klatrede Lazarus op i himlen. Splinten steg med ham. Igen dykkede han ned i et hylende dyk. Endelig var hans djævelfødt rovdyr væk.

Og i endnu en time, forslået og blødende, vandrede han mod sydøst, indtil han fandt floden, som han huskede fra klosterkortene: Rhône-floden, som mandede ud i Leonbugten og havet. Rhône var hans markør – selve vejen, der ville føre ham til Italien. Han drejede til højre og fulgte det snoede, glasagtige bånd sydpå.

Endnu en time fløj afsted, mens en tynd rød linje gennembrød den østlige horisont – dagens frembrud var endelig over ham. I sin varmende hud vidste han, at kæmpen af alle dæmoner – den vilde, brændende sol – snart ville gøre krav på himlen. Derfor styrtede Lazarus lavt og gennemsøgte landene vest for floden efter et godt ly, der kunne beskytte ham mod...

dagens indtrængende lysstorm.

Endelig fandt han den – en smal sprække skåret ind i siden af en højderyg. Han gik foran hullet og smuttede indenfor og opdagede en hule, der svulmede op til en stor fordybning – et fristed, der var mere end tilstrækkeligt til at beskytte ham mod dagens dødbringende stråler. Han snublede mod den bageste del af hulrummet og faldt sammen på hænder og knæ. Krampet, svedende og blødende kollapsede han oven på hulebunden og faldt i en søvn af fuldstændig udmattelse.

En hyrde stod og vogtede sine får et kort stykke væk; men da han var vidne til en bevinget Da en mand styrtede ned fra den gryende himmel og sneg sig ind i hulen, gispede han, smed sin stav og flygtede hurtigt til fods.

Dagen kom og gik, og skumringens sidste røde stråler forsvandt, da Lazarus sprang op med flade ører og trak sig tilbage til hulens bagende, mens han hvæsedede ad tre hylende hunde, der strakte sig frem i stramme snore. Deres herre, en kraftig, skægget soldat, kom langsomt efter dem og lænede sig tilbage i læderlinerne. En anden mand gled ind ved siden af ham med en ... fakkel. Igen hvæsedede Lazarus ad dyrene, og de fik et raserianfald og var næsten ved at hvine i stedet for at gø. Da fakkelbæreren fik øje på Lazarus, råbte han til et skiftende hav af fakler uden for hulen: "Vi har den fanget! Gør jeres våben klar! Sikr indgangen!"

Fakler susede i natteluft.

En tredje soldat lænede sig ind i rummet og hylede over kaoset: "Få de forbandede hylende hunde ud herfra!"

Den kraftige soldat bakkede dem ud gennem fakler, da en anden stemme råbte fra kampen: "Fortæl min herre, at vi har Djævelen fanget! Skynd jer!"

"Ja, sergent," lød svaret.

Lazarus spidsede ører til galoperingen af en hastigt afgående hest. Og alle blev stille, bortset fra lyden af skiftende soldater og knitrende fakler. Så smuttede en rustet ridder med hjelm i hånden og trukket sværd ind i hulen. En række armbrøster strømmede ind efter ham, stillede sig op ad forvæggen, deres bolte rettet mod Lazarus. Ridderen udstedte ordrer med en hård hvisken: "Hold jeres våben på Djævelen. Og skyd mig ikke i tilbage." Han vendte sig mod Lazarus og trådte langsomt frem, mens han svingede sit sværd.

"Taler du?"

Lazarus rettede sig op. "Du kalder mig *Djævelen*, og så spørger du, om jeg kan *tale*?" Han børstede håret tilbage. „Jeg er ikke Djævelen, og ja, jeg kan tale – og læse – og skrive.“ Ridderen sænkede sit sværd.

"Går du efter titel eller navn?"

"Væpner Lazarus Gogu fra *Abbaye des Gardiens*. Jeg kommer blot i forbifarten," tilbød han. "Kommer du alene? Mon der er andre ligesom dig – med vinger og tænder ligesom dig selv?" Lazarus stod tavs.

"Det er så Lazarus," sagde ridderen, "fortæl mig – øh – væbner; bragte dine djævlige den store pest over landene?"

"Jeg er ikke *Djævelen*, og jeg er ikke en djævel. Og hvis du tillader mig at passere, vil jeg være taknemmelig og venligst forlade din hule og dine lande."

Han pegede sit sværd mod Lazarus. "Hvis du går frem mod mine mænd eller forsøger at flygte, skal jeg skyde dig igennem, hvor du står." Han drejede rundt og instruerede sin gruppe: "Vær sikre på det." Ridderen forlod hulen, da hans bueskytter ramte Lazarus med et dødbringende sigte.

En sjusket soldat gik ind i hulen med en lang dolk trukket og fortsatte med sin egen trussel: "Og bagefter skal vi hakke jer i stykker, der ikke er større end kødkager." Han advarede Lazarus med et vrid af sit blad. "Sæt dig nu ned, djævel!" Lazarus satte sig let ned, mens han hørte en bueskytte hviske til en anden: "Se på det – i kød og blod – Djævelen selv!"

Da soldaten trådte væk, trådte fakkeltænderen tættere på Lazarus og henvendte sig til ham: "Vær stille eller bliv dræbt. Jeg skal nok se nærmere på dig." Han løftede faklen i vejret og oplyste hele Lazarus, og mændene mumlede i ærefrygt.

"Så du er Djævelen, ikke sandt?" spurgte fakkeltænderen ham. "Jeg fik ham til at føle sig lidt mere vild – med ild, der flammede fra hans øjne, blodige horn og endda en lang, pigget hale." Han vendte sig tilbage mod kammerater og klukkede gennem manglende tænder, og de svarede igen – med nervøs fnisen.

En af dem råbte: "Lad ham åbne munden! Han har tænder som en hund – og kan fortære dit hjerte med blot en enkelt bid."

„Åbn munden.“ Fakkeltænderen lænede sig tættere på og åbnede sin flossede mund som en demonstration. „Ahhh.“ Rækken af bueskytter lænede sig frem for bedre at kunne se.

Alligevel afviste Lazarus dem blot med et rynket øjenbryn.

Så råbte en af bueskytterne: "Hold jer væk fra ham! Han vil kaste en forbandelse over jer – slå os alle med en pest, det skal han!"

Forskrækket, måske af bueskyttens påstand, opførte fakkeltænderen sig, som om Lazarus havde bidt ham, og slog flammen mod ham, mens han skyndte sig væk. Soldaternes våben flyttede sig, og kl. måske på en mere sikker afstand fordømte han Lazarus; "Vi er Guds mænd, den Almægtige! Jeres kræfter er bundet i Hans nærvær!" Han spyttede på jorden. Igen mumlede mændene, mens de hastigt berørte sig selv i korsets mærke. Lazarus sænkede blikket mod fakkeltænderens spyt og ignorerede dem.

Uden for hulen skiftedes soldaterne til at prikke i deres hoveder for at stirre på ham. Endelig hørte Lazarus banken på hovene fra en hest, der tømmedes, med klirringen af kæder, der spillede en rytme indeni.

En dæmpet stemme råbte: "Gå til side! Gør plads!" Faklerne åbnede sig, da tre mænd gik ind i hulen med fangejern. Lazarus rejste sig langsomt, ligesom med rækken af armbrøster. Da de var inde, kastede de bunknen af kæder midt i hulen foran Lazarus.

Ridderen, stadig med hjelmen under armen, trådte frem og gav Lazarus besked; "Disse jern skal binde dig. Enten accepter dem, eller blev dræbt, hvor du står. Gør dit valg kendt." Utålmodige våben flyttet.

Lazarus svarede: "Og hvis jeg accepterer, skal du slå mig ihjel, fordi du kan – og påstår, at jeg er Djævelen, fanget. Og hvis jeg nægter, skal du slå mig ihjel, fordi jeg nægtede, og påstår, at jeg er Djævelen, dræbt."

Ridderen svarede: "Disse ordrer er ikke mine. De kommer fra min herre, *Ceryce d'Alcicourt, greve af Languanaise*, og herre over disse lande. Han søger audiens hos dig, men kun hvis du accepterer at blive holdt tilbage, mens du er i hans nærvær. Desuden har han beordret, at du ikke må komme for Rådet." Ridderen trådte nærmere, og måske antog hans stemme en tone mere af en oprigtig bøn. "Min herre er retfærdig; hans ord er bindende." Han sender disse ord: Hvis du hjælper ham med endnu en simpel sag, en af dine – øh – evner, så skal du være fri til at gå."

"Hvad er det her for noget?" spurgte Lazarus.

"Min herre siger ikke noget. Alligevel ønsker han at tale med Dem nu. Vil De tillade os at holde Dem tilbage for det?"

Lazarus berettede om både *Naramsin* og den *fattige mand i Kristus*. Og som han huskede, havde Naramsin tro på Rådets løfte om frihed, mens den fattige mand havde tro på den forestilling, at han aldrig så sig selv som virkelig bundet. Det var tydeligt for ham, at troen syntes at have kostet dem begge livet - måske fastholdt ingen af dem deres tro i lyset af den respekt, de tiltrak sig selv. Alligevel befandt Lazarus sig nu stående foran en bunke lænker, måske i et øjeblik, hvor mere end blot tro kunne afgøre hans skæbne. Og med et strå af fornuft, en bunke af tvivl og et bjerg af tillid ydmygede han sig og lod således soldaterne binde ham i jern.

Alligevel, timer før, selv i dagslys, da Lazarus lå og sov på hulegulvet, spredte rygter om Djævelens tilfangetagelse sig over landet lige så hurtigt som et blændende korstog, og fortællingen blev mere og mere fantastisk med hver genfortælling. Det sidste af mange rygter var, at Satan blev fundet i en hule, hvor han sugede hjerterne ud af dræbte præster, og hundrede

Grotesk ~ Et gotisk epos af: GE Graven || Kapitel XIII || Gratis online: <https://www.gothicnovel.org> || Alle rettigheder forbeholdes (c)1998 – USA

mænd faldt, før de tilfangetog ham – før de forhindrede ham i at udsende en stor pest over landene.

En strøm af frie og kontraktansatte tjenere, soldater, præster, kvinder og børn strømmede ud foran portene til D'Alcicourts slot. Mange pavelige skrivere kom for at nedskrive historien, til eftertidens nøjagtige genfortælling af den. Og under en himmel af stjerner samledes alle; unge og gamle, rige og fattige, retfærdige og ikke-retfærdige, for at sætte øjnene på Djævelen, *dæmonernes konge*.

Det kunne have virket som om Satan selv nu skulle straffes for alt sit onde gerning mod Skabelsen.

[Slut på kapitel 13]



Dette litterære værk blev skabt **d udelukkende i dedikation til**

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Må hans arv leve videre i os alle —



~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~